

Sijaistyökokemuksia 1966–2020

Mauri Isokangas

Ennen Jeesuksen Kristuksen kirkkoon liittymistä vuonna 1963 kävin lävitse pitkän valmisteluvaiheen. Itse asiassa se oli alkanut jo ennen syntymää, kuten itse kunkin kohdalla, kun uniikkia henkeämme valmennettiin, kasvatettiin taivaan kodissa. Lukemattomia valintoja tehtiin, ja niin meistä kustakin tuli minä, se joka aloitti sittemmin elämän täällä kuolevaisuudessa.

Synnyin juuri ennen toisen maailmansodan syttymistä vuonna 1939 hyvin vaatimattomiin oloihin, sukuun, joka oli lähtöisin pohjanmaalta, isä Evijärveltä, äiti Töysästä. Reino oli putkimies, Elmi pienen maatilan tytär, joka osasi kaikenlaista. Asuimme mm. Holstissa, Jyväskylässä, jossa talomme yläkerran huoneistoon osui pommituksessa sirpaleita. Lähellä sijainnut Kankaan paperitehdas oli yksi venäläisten kohteista. Minut lähetettiin Ruotsiin tuhansien muiden lasten tavoin, ja siellä olin kahteen otteeseen muutaman vuoden maalaispappilassa. Erikin ja Agdan turvallisessa hoidossa opin käymään kirkossa ja pitämään rukouksia. Suuri oli vastakohta, kun vuonna 1946 palasimme veljeni kanssa pihanperäasuntoon ja alkoi ankea arjen elämä – ei siihen aikaan herkuteltu, kaikesta oli pula. Mutta ihmisistä opittiin, niin hyvää kuin pahaakin, oli lapsia, oli kaikilla töitä, ja koulut toimivat, oli kavereita, urheilua ja kesät täynnä tapahtumia.

Kesät vietimme sukulaisissa maalla kuukausikaupalla, etenkin Mutkan kylässä Töysässä, jossa kaikki olivat keskenään sukulaisia. Talkootyö oli pysyvä perinne. Tuolloin sain tuntuman maaseutuun ja monipuolisiin töihin, etenkin erilaisiin **PERSOONIIN** – mikä opetus, josta on ollut hyötyä! Heistä voisi kirjoittaa kirjoja. Kun äitini vei minut Jyväskylässä kaupunginkirjastoon, luin ensin lastenosaston, sitten paljon aikuistenkin osastolta. Oli tiedettä, historiaa ja lopulta uskonnollista filosofiaa. NYT asiat alkoivat edetä kohti sijaistyötä. Kysyin itseltäni, taisin rukoillakin, mitä itse voisin tehdä, jotakin hyödyllistä? Ei kauaakaan, kun veljet David Belnap ja Sanders soittivat ovikelloa. Minut oli määrätty vuodelepoon selkävaivan takia. Mormonin Kirja se käännösti minut, ja kaste tapahtui heinäkuussa John Aallon huvilalla Kintauden Pyhäjärven rannalla.

Jyrki Koivisto, joka oli rakennuslähetysaarnaja Jyväskylässä, työnsi, kerran eteeni esivanhempien taulun ja pyysi minua täyttämään sitä. Hymähdin, koska en tiennyt isäni suvusta juuri mitään. Ei noista asioista tuolloin puhuttu. Opiskelin Ähtärissä metsäalalla ja sain aikaa kyhätä kirjeen tädilleni Sylvi Katajalle Vimpeliin. Oli melkoinen tunneryöppy, kun hän oli hakenut kolmen polven sukuselvityksen virastosta siellä. Siitä se alkoi. Nyt tiesin, miksi minut oli etsitty ja löydetty kirkkoon.

Ennen lähetystyötä kävin kesäkuussa 1966 Saaren bussimatalla Sveitsin temppelissä. Matka kesti kolme viikkoa. Ajoimme 13 maan läpi, Ranskat, Italiat, Itävallat, Itä-Saksankin. Keskeinen kokemus oli Anttiloiden, Rauman Marjasten ja Sainioiden ym. kanssa astua temppeliin saamaan pyhät toimitukset. Ei niistä tiedetty etukäteen mitään. Sisar Sirkka sanoikin myöhemmin, että hän oli kuin puulla päähän lyöty ensimmäisen

päivän jälkeen. Armeijan upseeri, veli Mustonen, kertoi, että temppelevirkailijoiden komento oli hänellekin liikaa. Hän hillitsi kuitenkin itsensä, kun me "vanhat" emme reagoineet, aivan kuin kaikki virheiden korjailu olisi kuulunut asiaan. Nyt tähdennetään, että kaikkia sijaistyöhön osallistuvia tulee kohdella mitä ystävällisimmin ja ymmärtäväisimmin. Parhaan kommentin olen kuullut Seppo Syväsen suusta, joka temppelejohtajana kerran kysyi, miten tulee reagoida, kun joku tekee virheen joko virkailijana tai jäsenenä temppeleissä. Ojentelun sijaan tulee vain antaa asian olla ja ymmärtää, että itse kullakin on kupillinen ymmärrystä ja taitoa ja merellinen määrä taidottomuutta. Temppeleli on paikka, jossa hymyillään, ja jos ei, niin toivotaan, että tuo hymy joskus näkyy. Temppelelikin on telestisessä maailmassa. Hengelliset kokemukset sijaistyötä tehtäessä, niin sukututkimuksessa kuin varsinaisesti temppeleilyssä, ovat ilmeiset. Niitä on itse koettu ja kuultu toisilta.

Nyt koronapandemian aikaan, kun temppeleissä ei voi tehdä muita kuin eläville kuuluvia toimituksia, on järkevää ajan käyttöä valmistaa yksi perhe kerrallaan, antaa tiedot temppeleliarkistoon ja korjailta muodollisia virheitä, jotta toimitetut tiedot kestäisivät kaiken arvostelun. "Ja vielä, kaikki kirjat pidettäköön järjestyksessä, niin että ne voidaan panna minun pyhän temppelelini arkistoon pidettäväksi muistossa polvesta polveen, sanoo Herra Sebaot" (OL 127:9). Sijaistyössä näemme, ettei kaikki toimi heti täydellisesti, vaan askel askeleelta työn jälki on parempaa.